

גב ב מיי פיל מהל' נדרים הל' כ טויד סי' דר'

גב ב מיי טז הליט: נד ב מיי טז הלטי:

יא:

רן

חניא חולין **החולין** **כחולין** **צין שאוכל** **לך וצין שלא אוכל** **לך מוסר**. **בשאוכל** **לך פשיטא דשרי** **ובשלא אוכל** **לך נמי נהי דל"ל** **הא** **מה שאוכל** **לך לא יא חולין** **הא אוקמינן** **לה כר"מ** **דלית** **ליה** **מכלל** **לאו** **אתה שומע** **הן:** **לחולין שאוכל** **לך אסור**. **כך** **היא** **הגרסא**

ברוב הנוסחאות. וקשיא טובא למה אסור והא משום מכלל לאו אתה שומע הן צריכין למיינת בה ולר' מאיר לית ליה וכי מימא לא צריכין צבא למכלל לאו דכיון דאמר לא חולין על כרחיה קרבן הוי ליתא דהא משום הכי אוקימנא לעיל ממנ' דלא כר"מ אלמא אפי' צבי הא צריכין למכלל לאו אתה שומע הן. לפיכך יש מי שאומר דלא גרסינן ליה הכא כלל. ואחרים אמרו לקיים הגרסא צבס הראב"ד ו"ל דלחלין גרסינן צלא וי"ו ומשום הכי מתסר דבחלות מודה קאמר: לחולין לא אוכל לך מוסר. צין צו"י צין צלא וי"ו אתי שפיר כמו שנפרש בסמוך: וקשיא לן והא יום יא לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן. דקא ס"ד דמשום הכי ר"מ אסר משום דמשמע ליה לקרבן לא קרבן והכי קאמר לא יא קרבן מה שלא אוכל משך הא מה שאוכל יא קרבן: וא"ר אבא נעשה כאומר לקרבן יא. דכיון דלקרבן משמע לקרבן ומשמע לא קרבן בכל דוכתא ודוכתא מפרשין לישנא בגוונא דמנ' חייל נדריה והכא מפרש' דהכי קאמר לקרבן יא לפיכך לא אוכל לך הכא נמי לימא לא חולין לא הוי כלומר אלא קרבן לפיכך לא אוכל לך דלית לן

וכי תימא אפילו הכי היכי מנ' חייל והא צריכין צבני לומר מכלל לאו אתה שומע הן דמש"ה אוקימנא לעיל בסמוך מתניתין דלא כר' מאיר לאו קושיא היא דה"מ במתניתין דמסיים צה שאוכל לך אכל הא דמסיים לא אוכל לך אסור משמע ואפילו לר' מאיר. הכי פירושא דשמעתא למחן דגרים לחולין צו"י. ולמחן דגרים ליה צלא וי"ו אתי שפיר טפי דמחן פריך דכי היכי דלמרינא לקרבן יא הכי נמי נימא לחלין יא דהיינו חלות תודה והכי גרסינן הכא נמי נימא לחלין יא לפיכך וכו': רב אשי אמר הא דאמר לחולין הא דאמר לא לחולין וכו'. כלומר כולה צרייתא רבי מאיר והא דקמני סיפא לחולין לא אוכל לך מותר מיירי דאמר לחולין צבצ"א תחת הלמ"ד הילכך לינא נמימר לא חולין קאמר מאי אמרת חולין יא מה שלא אוכל הא מה שאוכל יא קרבן לית ליה לר' מאיר מכלל לאו אתה שומע הן. הא דאמר לחולין כלומר צפתח הלמ"ד ומאי דאמר רב אשי הא דאמר לאו דוקא דהא לאו צרייתא היא אלא ה"ק הא דבעית למתסר ומדמית לה להך דלקרבן לא אוכל לך קושטא קאמרת כל שאמר לחולין צלמ"ד פתוחה. ה"פ למחן דגרים לחולין צו"י. ולמחן דגרים צלא וי"ו רב אשי הכי מתנך דכי אמר לחלין צבצ"א מתסר דה"ק לחלות תודה יא לפיכך לא אוכל לך דומיא דלקרבן לא אוכל לך דאסר רבי מאיר דהיא נמי צלמ"ד צבצית דווקא היא אכל כי קאמר צלמ"ד פתוחה לא חלין קאמר סך משמעות לשונו ואי אפשר לפרשו צענין אחר הילכך שריא דמאי מנזת למימר לא יא חלות תודה לא יא חלות תודה הן. ואי קשיא לך אי לחלין צלמ"ד פתוחה מני צרייתא ומשמע לן דלא לחלין קאמר היכי קמני צמניעתא לחלין שאוכל לך אסור אדרבה הוה ליה למיתני מותר דלא חלין קאמר נראה צעני דמניעתא צלמ"ד וצב"א וסיפא צלמ"ד ופתח וכל חדא רבוחא קמ"ל מניעתא קמ"ל דכל היכא דאמר למ"ד צבצ"א אע"א דמסיים צה ליטנא דהיתירא דהיינו שאוכל לך אסור וסיפא רבוחא קמ"ל דכל היכא דאמר לחלין צפתח אע"א דמסיים צליטנא דאסוראס: ולצענין הלבח נקטינן כר' יהודה דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן ונסתם מתנ' דהכא. אע"א דלמרינן צמי שאחזו (גיטין עה:). דאתקין צמולא בגיטא דשבי מרע אס ממי ואס לא מתי צבתניא כפול לאו משום דס"ל כר"מ אלא דחס ליה לרוחא דמילתא גזירה משום צ"ד טועין דסבירא להו כר"מ ואי לא כפליה לתנאיה אתי למשרייה לעלמא וכן דעת אמרס. ו"ל וכן פסק הרמב"ן ו"ל להבכותיו: דהיימורא קא מפשים. דכתיב (דברים יב) ודם וצחקן יספך ויזכר ויהפך ויהפך ויהפך: דמחיים צצר וצה שלמים קמיה. אחר וריקת דמים ומחית דהיתירא צבי' ככר של הימר: צעיקור קא מפשים. צפאסורו שהיה קודם וריקת דמים. ואיכא דקשיא לך אפי' תמנא לומר דצהיתירא קמתפים כלומר שיהא כזה ממנ דמחית קמיה אכתי ליתסר דהא אסור לטמאים מחמת נדרו מו אקשי והא איכא נמי חזו ושוק שאסור לורים מחמת נדרו. ולדדי לא קשיא דאי מחמת נדרו ראווי היה שיהא אסור לכל דהוא הא אקדשיה ואסריה אכילי עלמא אלא דלצמר וריקת דמים פסק ליה נדרא ואסורא לטמאים ודחזו ושוק לורים לאו משום נדרא הוא דאי הכי היה אסור לכל אלא איסורא הוא

כל כנויי פרק ראשון נדרים

צין שאוכל **לך צין שלא אוכל** **לך**. צין שאמר חולין שאוכל לך או החולין שאוכל לך דהיינו ודאי מותר וצין שאמר חולין שלא אוכל לך או החולין שלא אוכל לך דמשמע חולין מה שלא אוכל לך אכל מה שאוכל לך לא (א) הוי חולין אלא קרבן אפי' הכי מותר דלא אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן.

דהא צרייתא ר"מ היא דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן דכשאר חולין שלא אוכל לך לא כפליה לתנאיה ולא אמר כלום אכל כי אמר לא חולין שאוכל לך אסור דהכא לא אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן דאע"א דלמרינן לעיל לא חולין שאוכל לך ודייקין לא חולין ליהוי אלא קרבן ודייקין לרבי מאיר לית ליה מכלל לאו אתה שומע הן והכא נמי אי דאמר חולין דלא אוכל לך אילו דקדקנו הא חולין שלא אוכל לך הא שאוכל לך לא הוי חולין אלא קרבן הוה משמע מכלל לאו אתה שומע הן אכל האי לאו לא משמע מכלל לאו אתה שומע הן דהא צפירוס אמר האי תנא הכא דהאי [לא] הוי מכלל לאו אתה שומע הן. ואיכא דלמרי חולין שלא אוכל לך (א) האי חולין שלא אוכל לך אלא קרבן משמע דהאי תנא משמע ליה מכלל לאו אתה שומע הן אכל האי לא משמע ליה מכלל לאו אתה שומע הן דהא צפירוס אמר לא חולין שאוכל לך שאינו רואה ליהנות ממנו: לא לחולין לא אוכל(א) מוסר. מפרש לך קרבן לא אוכל (א) קרבן לא אוכל לך דהאי אסור הא לית ליה מכלל לאו כו'. דמאי מכלל לאו אתה שומע הן

הן כלומר לא קרבן הוא מה שלא אוכל לך אכל מה שאוכל לך הוי קרבן: ואמר ר' אבא נעשה כאומר כו'. דצפירוס מפרש שאינו רואה ליהנות ממנו ולא מכלל לאו אתה שומע הן הוא: כהא נמי. גבי לא לחולין לא אוכל לך אמאי מותר ליתרציה נמי ר' אבא דה"ק לא לחולין ליהוי לפיכך לא אוכל לך כלומר מה שאתה רואה להסבילי משך לא לחולין הוי אלא לקרבן לפיכך לא אוכל לך כהא. דצרייתא דאמר לחולין לא אוכל לך מותר: סבר לה כווסיה צחדא וכו' ופליג עליה צחדא צקרבן. וכי היכי דאמר לא לחולין לא אוכל לך מותר הכי נמי היכא דאמר לקרבן לא אוכל לך דלית ליה האי מירוצא דרבי אבא: הא דאמר לחולין. דאמר לחולין לא אוכל לך הוי מותר אע"א דמשמע מה שאוכל הוי קרבן דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן דצפיריטת לעיל. ולצענין האי מירוצא דמתרלין לעיל לא לחולין ליהוי וכו' הני מיילי היכא דאמר לא לחולין אכל לחולין לא משמע לא לחולין: הרי עלי כבשר וצחי שלמים וכו'. אי דקאמר צהאי לישנא צהיתירא קא מתפיים ופשיטא דמותר דשלמים לאחר וריקת דמים מותרין אפילו לבעלים: כגון דמחית צצר חולין וכשר וצה שלמים. לאחר וריקת דמים: (א) מי אמרינן צעיקור קא מפשים. צעיקר וצחי שלמים כמו שהיה לפני וריקת דמים שצסור: או. דכדשמא כמו שהיא עכשיו שהיא מותרת: סא שמע. דתנן נותר ופיגול ומשמע נמי כגון דמחית צצר דהיתירא ונותר ופיגול ואמר זה כזה: והא

הוא מנזת למימר לא יא חלות תודה מה שלא אוכל הא מה שאוכל לא חולין שומע הן אי קשיא לך אי לחלין צלמ"ד פתוחה מני צרייתא ומשמע לן דלא לחלין קאמר היכי קמני צמניעתא לחלין שאוכל לך אסור אדרבה הוה ליה למיתני מותר דלא חלין קאמר נראה צעני דמניעתא צלמ"ד וצב"א וסיפא צלמ"ד ופתח וכל חדא רבוחא קמ"ל מניעתא קמ"ל דכל היכא דאמר למ"ד צבצ"א אע"א דמסיים צליטנא דאסוראס: ולצענין הלבח נקטינן כר' יהודה דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן ונסתם מתנ' דהכא. אע"א דלמרינן צמי שאחזו (גיטין עה:). דאתקין צמולא בגיטא דשבי מרע אס ממי ואס לא מתי צבתניא כפול לאו משום דס"ל כר"מ אלא דחס ליה לרוחא דמילתא גזירה משום צ"ד טועין דסבירא להו כר"מ ואי לא כפליה לתנאיה אתי למשרייה לעלמא וכן דעת אמרס. ו"ל וכן פסק הרמב"ן ו"ל להבכותיו: דהיימורא קא מפשים. דכתיב (דברים יב) ודם וצחקן יספך ויזכר ויהפך ויהפך ויהפך: דמחיים צצר וצה שלמים קמיה. אחר וריקת דמים ומחית דהיתירא צבי' ככר של הימר: צעיקור קא מפשים. צפאסורו שהיה קודם וריקת דמים. ואיכא דקשיא לך אפי' תמנא לומר דצהיתירא קמתפים כלומר שיהא כזה ממנ דמחית קמיה אכתי ליתסר דהא אסור לטמאים מחמת נדרו מו אקשי והא איכא נמי חזו ושוק שאסור לורים מחמת נדרו. ולדדי לא קשיא דאי מחמת נדרו ראווי היה שיהא אסור לכל דהוא הא אקדשיה ואסריה אכילי עלמא אלא דלצמר וריקת דמים פסק ליה נדרא ואסורא לטמאים ודחזו ושוק לורים לאו משום נדרא הוא דאי הכי היה אסור לכל אלא איסורא הוא

רש"י

מסורת הש"ס

(א) ס"א לא חולין, (ב) [נקטן יב: יג: טו,] א [א] נקטן יב: צענוט לר, (ד) [נדר כב: ע"ש,] (ט) ס"א דהינו דלא אוכל לך שרי,

הגהות הב"ח

(א) גבי וְהָא אִסּוּר דְּלִמַּר לָא חוֹלִין דְּמַשְׁמַע: (ב) שם צבי רמי. י"ב עיין צמור דקך בב ע"ב: (א) שם וצחי שלמים קמיה ומחית דהיתירא: (ד) רש"י ד"ה צין שאוכל וכו' מה שאוכל לך לא לחור חולין וכו' שלא אוכל לך לא כפליה לתנאיה (א) חולין ודייקין דלר' מאיר וכו' אכל האי לא חולין שאוכל לך לא משמע דהאי שריא מכלל לאו: (ה) (א) דהאי לא הוי מכלל לאו אתה שומע הן ואיכא דלמרי חולין שלא אוכל לך מותר דהאי חולין שלא אוכל לך הא שאוכל לך לא חולין אלא קרבן משמע דהאי תנא לא משמע ליה: (ו) ד"ה לא חולין לא אוכל לך מוסר: (ז) חולין לא אוכל לך האי לקרבן לא וכו' שומע הן הוא כלומר: (ח) ד"ה כגון וכו' דמים הס' וצחי: מ"ה מאי מ' אמרינן:

מוסף רש"י

לחולין לא אוכל לך מותר. ה"א לא חולין לא אוכל לך מותר כו'. הבא נמי הכי קאמר ליה כו'. הן פרכא מוחלל דלא גרסינן לחולין לא אוכל לך מותר, דלס לן הוי מנזין לאוקומה כר' מאיר דהואיל דלית ליה מכלל לאו אתה שומע הן לא אמרינן דלא לחולין לא חולין הוא, דהא אוקימנא דמנזין דלא כר' מאיר משום האי טעמא (רמב"ה בשם). רב אשי אמר כו'. פרכא מוחלל כולה ר' מאיר היא וצרייתא צפתח היא וטני לחולין לא אוכל לך מותר דשרי ר' מאיר עד דפריש צדיאל לא קרבן לא חולין לא חולין צמנחתא דלמר ר' מאיר כגון דפריש צדיאל לא קרבן לא אוכל לך ודומיה אס אמר לא חולין לא אוכל לחולין אלא קרבן (שם).

פירוש הרא"ש

חולין החולין בחולין ב'. קמ"ל דלא אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן דמשמע כחולין ויהי מה שלא אוכל לך הא מה שאוכל לך יא חולין שאוכל לך אסור. דמשמע לן חולין ליהוי אלא קרבן מה שאוכל לך וכו"מ מאי מדפריך מריסא לסיפא ולא פריך מניעתא אע"א דמתניתין לחולין שאוכל לך אוקימנא כר' יהודה שאני הכא כיון דקאמר לא חולין צבצ"א אמר צדיאל קרבן יא חולין ומתניתין לחולין צפתח קמני דאי הוה אמרינן לא חולין ליהוי אלא קרבן הוה משמע מכלל לאו אמרינן לא חולין לא ויזי הוה מני צמנחתין לחולין שלא אוכל לך משמע הכי וגם מתניתין לא מוכחא כן דכל יד דמתניתין אפליי אוכל לך דרישא קיימי: לחולין לא אוכל לך חולין: וקשיא לן הא לית ליה לר"ם כפלי לאו אפסר לפרש לא קרבן יא מה [שלא] אוכל לך הא מה שאוכל לך יא קרבן: נעשה באומר לקרבן יא לפיכך לא אוכל. ואע"א דאמר לקרבן צפתח מפרשין ליה כאלו אמר בחטף הכי נמי נימא לא חולין לפיכך לא אוכל לך ואע"א דלר"מ כי אמר לחולין צפתח לא אמרינן מכלל לאו ה"מ כי קא מסיים שאוכל לך אכל כהא דמסיים (למלחיה) (כי) לא אוכל לך צפתח שפיר דלאסור צא ומכלל לאו כי האי דמותר אימ ליה שפיר לר"ם: רב אשי אמר דאם דאמר לחולין. בחטף הא דאמר לחולין צפתח כלומר אי הוה אמר לחולין צפתח הוה ר' מאיר אסר דמשמע לא חולין ליהוי חולין שאוכל קרבן לפיכך לא אוכל לך: בבשר וצחי שלמים לאחר וריקת דמים. שכבר הותר הבשר דכתיב ודם וצחקן יספך והבשר תחלל ואע"א דכל כמה דלא מקטריי אימורים לא משמרי צצר כצריה לא פסיקא ליה למימר לאחר הקטרות אימורים דלמרי' צפסחים (דף נט:). כי ליטמו כגון שנטמאו או אכלו לא מעכבי: אי דקאמר בחיילא לישנא בחיתירא קא מתפיים. דלס לן כן כמה הוכיר אחר וריקת דמים: כגון דמחית בשר וצה שלמים לאחר וריקת דמים ודחזו רבים ליתמו כגון שנטמאו או אכלו לא מעכבי: אי דקאמר בחיילא לישנא בחיתירא קא מתפיים. כמו שהיה קודם וריקת:

כל כנויי פרק ראשון נדרים

יב.

עין משפט ונר מצוה

נה א מ"י פ"ג מהל' נדרים ג"ה סמג לארץ נמצא טוש"ע י"ד סי' רד ע"ה א:
גו ב מ"י ס"ג מהל' יא סמג ס':

תוספות

והא נותר ופגול לאחר זריקת דמים הוא. ר"ת לא גרס פגול דהא זריקה לא מהני לפגול ולעולם היה כקודם וזריקה מהיה יש ליטבו אבז נותר נקט ליה הש"ס והא קושיא מנוותר ללחצר וזיקת דמים ואפילו כתי מתמר אלמא נמשקרא מתמים וא"ת הא כיון דלחצר בשריא בנותר ונותר הו' לעולם לאחר זריקת דמים אס' כן הוי כאלו' אמר לאחר זריקת דמים דשפיטא לך לעיל דמוותר א"כ קשה דהא משמע דכדא לא יפישוט הכעיר וי"ל דלא דמיא דהתם מדהארץ גשון לאחר זריקת דמים ודאי בעינן להחיר אכל גבי נותר לא הארץ גשוניו יומר מחלו' אמר זה סה מה ש"ן למימר משום דמתפס' בנותר והשתא מיוסר דהא דבר האסור הוא אלא ע"כ משום דמעיקרא מתמים ומשני בנותר של עולה שיש בו מעילה לעולם אכל ליכא לפרושי דנותר סתם תלינן בן בעילה להחמיר א"כ מהי פריך למיני כבשר עולה הא רבותא טפי אחא להשמועינן דנותרא סתם תלינן בנותר של עולה לכן נראה דפשיטא:
אבל נותר ופגול באיסור נותר ופגול קתפיים והוה ליה דבר האסור קב"ל. דמעיקרא נקדשות הקרבן מתפסים וא"ת מ"מ תיפשוט בעאי כי היכי דלחצר הכא דלע"ג דלחצי למתלי דבשר האסור דהשתא (אפ"ה) הוי תלינן ליה בדבר [האסור] דמעיקרא לא דלחצי למתלי כדמירא דהשתא תלינן לומר בעיקרא מתפס' וי"ל דלא דמי הכא שוקף סוף מוכיח שלחיסור עמנו קמתניין כי תלינן תלינן דבשר האסור אכל לעיל דלחצי למתלי' כדבשר האסור דהשתא דבשר אכא למימר קמתפס' א"כ שאני עולה דדבר האסור דבשר לא חיל כ"א מתח קדושת דבר הנדור דמעיקרא ולפי מ' עני ניתא הירא דשנעות פ"ג:
לאו בגון דקאי בחד בשבת דרבי' ביה אברה. גלומר שמת אביו בחד בשבת ועשוי' הוא עומד' ע"ג שנים או ד' אחר שמת אביו בלחמו יום שמת אביו ב' בשבת ואלו דוקא נקט בחד בשבת דלחצי אפי' לא יהיה אותו יום בחד בשבת וקס"ד השתא שאני נותר אלא אותו יום בלבד שמת אביו ולא אחריו' והיינו דקאמר אע"ג דלחצי טובא' חד בשבת דהיטריא כל סתם חד בשבת שאחרי מיתת אביו ואפ"ה תלינן לומר דבעיקרא מתפס' ביום שמת אביו ומשם ולא בימים של הימר שאח"כ ומשני שנדר מאותו יום ואילך כל השנים שאחרי כן דהשתא ליכא היטריא וא"ת אחתי איכא למיתלי כדמירא בחד בשבת שקודם מיתת אביו וי"ל דאם ביום שמת אביו אין לו משמעות כלל קודם לכן כ"א אותו היום עמנו או ימים שמשם ואילך שהם בלחמו יום:
בחלת אהרן ובתריבותיו פוטר. משום דלא הוי דבר הנדור וא"ת והלא קדושת התרומה חלה על ידי דיבור והפסדה וא"כ הוי דבר הנדור וי"ל מ"מ אין האיסור שבתרומה כל ע"י הפסדה שהרי קודם לכן נמי היה אסור משום בעל דפסדא בתרומה איה כי"א להחיר:

המציא תודה מצא' עמה ארבעה מיני לחמים חלות וריקיון ורבוכה והם מלא ומכל מין עושה י' לחמים ועוד מציא עשרה של חמץ ומכל מין גופן אחד לכהן והם נקראים תרומת לחמי תודה כדמצי' והרים ממנו אחד מכל קרבן:

והא נותר ופגול לאחר זריקת דמים הוא. דליתסקר דנותר הוי שניתותר חוץ לזמנו שלא נאכל ופיגול שילא חוץ למחילתו ואמר זה כזה וקאמר דהוי אסור והא נמי דלאחר זריקת דמים ^(א) והוא ליה שעת הכושר קודם לכן וקתמי דלחצר אלאמא בדהשתא קא מתפס'. ואיכא דלמרי האי פיגול לאו דוקא הוא דלא הוי פיגול אלא היכא שנשחט על מנת לאוכלו חוץ לזמנו דלא הוה ליה שעת הכושר מעולם ולא קא פריך אלא מנוותר דהוה ליה שעת הכושר ופיגול אגרא' נסבה ולאו דוקא:
אמר ליה רב הונא לרבא בנותר של עולה. מיירי דלא הוה ליה שעת הכושר מעולם דעולה כולה כללי היא אבל אי הוה ליה שעת הכושר אמרינן ^(א) מעיקרא קא מתפס':
אס' כן יפני כבשר עולה. ממש דלית ליה שעת הכושר:
דהא נקרבנן קא מספסם. והוי נדר גמור:
אלא נוסר ופיגול אינטיריכא ליה. דלימא כליסור נותר כו' קמתפס':
ולא מיספס. דלא הוי נדר כדבעינן למימר לקמנא שיהא מתפס' דבשר הנדור ולא דבשר האסור:
קמשמע לן. האי דקאמר נותר ופיגול לאו איסור נותר ופיגול קאמר ^(ו) איסור כמותו אלא בנותר ממש ופיגול ממש דהוי דבר הנדור:
איוסר איסר האמור כסורה. דכתיב לכל שבעות אסר (במדבר ג') דמשמע שיהא נודר בדבר שנאסר כן:

ואמר שמואל והוא שנדור וצא'. במסכת שבעות:
^(א) מאותו היום. כגון דבאותו יום שמת אביו קיבל עליו בנדר שלא יהא אוכל בשר וכגון דהוה אותו היום חד צאי"ר דליכא חד בשבת דהיטריא טובא' בנתיס ולסוף שנה צאי"ר בחד בשבת נמי אמר הריני שלא אוכל בשר כחד בשבת כמו אותו חד דלשתקך שמת זו אביו ואלמרי דאסור דלע"ג דליכא חד בשבת דהיטריא בנתיס דכל הני חד בשבת בנתיס אכל ועשוי' כשאמר הריני שלא אוכל בשר בחד בשבת כמו אותו חד בשבת שמת זו אביו דלא אכל והרי איכא כמה בחד בשבת דלכל אפ"ה אמרי' בעיקרו קא מתפס' באותו חד בשבת דלא אכל ואסור. ענין אחר כגון דבדר בחד בשבת דר"ח אייר שמת זו אביו ולסוף שש שנים או חמש שנים קאי בחד בשבת דר"ח אייר ולע"ג דליכא טובא' ראשי חדשים דלייר בנתיס דהיטריא וקתמי דאסור:
הכי איתמר דשמואל והוא שנדור וצא' מאותו היום ואילך. דכל חד בשבת מאותו היום ואילך היה נדור שלא יאכל בשר ועשוי' אומר הריני כאותו היום שמת זו אביו והכי אסור דלא הוי שום היטריא בנתיס אחר' בלחמו יום וליכא ^(א) למיחש דבהיטריא קא מתפס':
ת"ש כחלת אהרן ובתריבותיו. תרומה גדולה או תרומת מעשר דהיינו דבר האסור. ומדקאמר כתרומתו מכלל דליכא תרומה דאי מתפס' זה הוי אסור דהיינו תרומת לחמי תודה דדבר הנדור הוא תודה ולחמה:

פרק שבעות שמים בתרא [שבעות כ.]. דלמרי' התם האי לינשא ממש דלחצר שמואל והוא שנדור וצא' מאותו היום ובתר הכי מקשה כיון (ג') ביום שמת זו אביו פשיטא ומתמר יום שנהרג זו גדליה בן אחיקם אנטריכא ליה ומקשינן הא נמי פשיטא מהו דמיתא כיון דלפ"י לא נדר אסור מדרבנן כי נדר נמי לא חייל נדרא ולאו מתפס' בנדר הוא קמ"ל כך נראה בעיני. א"כ סברה הך סוגיא דלע"ג דלא דמי לקרבן שאסור לכל דהא לא אסור אלא לדידיה אפילו הכי מתפס' בדבר הנדור מיקרי. וממסקנא דסוגיין דשבעות שמעינן לנודר מגבניה של נכרים וסתם י"ן ושמונ' של גיד והתפס' בהן דמתפס' בנדר הוי ואסור:
כחלת אהרן ובתריבותיו מותר. דלע"ג דנקריאת שם מתמרי כיון שאינו אסור לכל דבר האסור מקרי ולא דבר הנדור:
הא כתרומת לחמי סודה. חלה אחת שהיה נוטל מכל עשר חלות של כל מין שבה:
אסור. דהוה ליה מתפס' בדבר הנדור:
והא

מיתיבי דפריך לרב הונא בריה דרב נתן שצא למנות דברי רבא שפשע לו דבעיקרו קא מתפס':
איוהו איסר האמור בתורה. ע"ג דשבעות מוכח לה איזה איסר נדר האמור כסורה:
ביום שפס' בו אביו ב'. אורחא דמילתא להטעמך ביום שמת זו אביו ורבו:
דריב' דבי' לאו דקדבר' בההוא חד בשבא' דמות בו אביו. כגון שמת אביו בחד בחד בשבת ובאותו היום אחר עמנו כבשילת' בשר ואחר זמן אומר אכילת' בשר עלי בחד בשבא' והא דקתמי צבירייתא ביום שמת זו אביו לא שאמר כן בפירוש אלא אמר בחד בשבת (עד) היום הזה כמו חד בשבא' שמת זו אביו אע"ג דליכא מאותו חד בשבת על היום הזה כמה חד בשבת אשכל בשר אמרינן בעיקרא קא מתפס' בלחמו חד בשבא' שאסר עליו אכילת בשר משום דהינדור לאסור קא מכיין הילכך תלינן צאיסור ובוצחי שלמים נמי תלינן דבעיקרא קא מתפס':
והוא שנדור ובא מאותו היום ואילך. דהו' להו כוליו דליסורא ולא מספקא לן דילמא בחד בשבא' קודם שמת אביו קא מתפס' דהא מילתא דפשיטא היא דשלמים קודם זריקת דמים לא מספקא לן אי מתפס' כדמעיקרא קודם שהקדים הכהונה והכי נמי הוה מצי לטעיי כגון שאמר בפירוש ביום שמת זו אביו:
בחלת אהרן ובתריבותיו. ולע"ג דמתמקך על ידי פיו לא הוי דבר הנדור דהא מעיקרא נמי הוא אסור משום עבד ופיו לא אסר אלא היתיר שאינא השירים מידו טעל:
הא בתרבותא לחבי' תודה. המציא תודה מצא' עמה ארבעה מיני לחמים חלות וריקיון ורבוכה והם מלא ומכל מין עושה י' לחמים ועוד מציא עשרה של חמץ ומכל מין גופן אחד לכהן והם נקראים תרומת לחמי תודה כדמצי' והרים ממנו אחד מכל קרבן:

א) לקמן ת. שבעות כ.,
ב) לקמן יג. א) דף 97ב.

»

הגהות הב"ח

(א) גבי' למיני כבשר עולה א"ל לא מצינא' ובי' דהא בקרבן קא מתפס' אלא נותר ופגול אנטריכא ליה ס"ד אמנא' כל"ל ותיבת דעולה נמוק:
(ב) רש"י ד"ה והא נותר ובי' דמים הוא וזה ליה שעת ובי' ואיכא דלמרי האי פיגול י"ב גלומר מהי דלחצר דעולה נמוק:
(ג) רש"י דלכא נסבה כמו אותו:
וילכא למימר בהיטריא קא מתפס':
(ד) ד"ה קמשמע לן ובי' ופיגול קאמר שיהא זה אסור כמותו אלא נותר ממש:
(ה) ד"ה ואמר שמואל והוא שנדור ובי' במסכת שבעות הסי' ואח"כ מ"ה באותו היום ובי' אותו היום חד בשבת צאי"ר דליכא שם שלא אוכל בשר בחד בשבת כמו אותו:
וילכא למימר בהיטריא קא מתפס':

»

מוסף רש"י

ביום שמת בו אביו. כאשר שפסד' עליו בשר ביום שמת זו אכל לעולם (שבריות כ.). והוא שנדור באותו היום. שקיבל עליו כבר נדר שלא יאכל בשר ביום שמת זו אביו לעולם, וכן יום שמת זו פלוני וכן יום שנהרג זו גדליה (סו).‏

»

פירוש הרא"ש

והא נותר ופגול לאחר זריקת דמים הוא. דלא מקרי נותר אס' לא סוהרא לנתיס תחלה או לנזוח דכתיב ביום וצחקי' יאכל ומתמרת והנותר ממנו וגו' ופגול נמי לא מקריב עבול כן שקריבו כל מתוירי ובי מתפס' כה' לאו צאיסור נותר ופגול קא מתפס' דדבר האסור הוא אלא בעיקר הוצא קא מתפס' וכבר ידא הוצא מיד מעילה אלמא בעיקר קא מתפס':
בנותר ופגול של עולה. שלא ילא מיעוי מעילה ששמו עליו עולה עד שימור הכשר:
אם כן ליתני בבשר עולה. אלא ודאי נקט נותר ופגול לשמועינן דבעיקרו קא מתפס' ולא איירי בעולה:
מיתבי' איוהו איסר ב'. ה"ר אליעזר ז"ל גורס ת"ש מהיה לא קשיא אי גרסינן

נ ו א מ״י פ״א מהל'
 נדרים הל' יא סמג
 לארן רמב:
 נ ח ב מ״י פ״ט מהל'
 מעשה הקרנות הל'
 כז סמג עשין קפב:
 נ ט ז מ״י שם הל' כא:
 ס ד ה מ״י שם הל' כב:
 ס א ו מ״י פ״א מהל'
 נדרים הל' יג סמג
 לארן רמב:

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קֶרְבָן תְּרוּמָה לַיהוָה
לְבָחַן הַזֶּרֶק אֶת דָּם
הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה:
וַיִּקְרָא זֶה יֵד

[illegible]

והוא תרומת דמי תורה.
לאחר זריקה תורה.
מ'מ' לאו חלומר
בכשר שלמים לאחר זריקה
שאלו האחרין גלשונו
כדפ'ל' לו נומה: דא
קא שמעין לן תרומת
דמי תורה הרבה תורה.
לחומר דפ'ל' תרומה כלל
היא: אלא דאפשינו
לביישורין. וכל
עבודת שער וזמן האפר
עשה ד' חלות מ' מין:
יראם בתנאי וכו'. אלם
לחומר בשר וזמן האפר
זבניה ואמר לו מה.
באלם בירטא דעמי חכא
שאלם נקט מ'מ' חכא
שאלם אלם לחומר דמי תורה

[illegible]

